

Arrest

nr. 57 864 van 15 maart 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die allebei verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 10 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die loco advocaat S. TEIJSEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 22 juli 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 16 december 2010 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing van A. R. (hierna verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeuner afkomstig uit Podujevë en bent u Kosovaars staatsburger. Later verhuisde u naar Kosovo Polje waar u met uw echtgenote M. A. en uw kinderen woonde. Sinds 1999 tot aan uw vertrek naar België was het oorlog in Kosovo. Serviërs en Albanezen vochten tegen elkaar. Uw huis werd bekogeld met stenen en u en uw echtgenote werden

ook verschillende malen fysiek aangevallen. U raakte daarbij gewond aan uw been toen u wilde vluchten. Over deze problemen sprak u met de politie die vaker kwam patrouilleren. Uiteindelijk werd de angst u teveel en besloot u samen met uw gezin Kosovo te verlaten. Na een reis van twee dagen kwam u op 22 juli 2010 aan in België, waar u nog diezelfde dag asiel aanvraagde. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw (Servische) ontheemdenkaart uitgereikt op 20 juni 2005 en waaruit blijkt dat u Kosovo op 5 februari 1999 verliet; uw geboorteakte, uitgereikt in Podujevë op 3 juni 2010; uw Kosovaars nationaliteitsbewijs, uitgereikt in Podujevë op 4 juni 2010; een attest d.d. 4 juni 2010 waaruit blijkt dat u in Kosovo Polje woonde; en uw lidkaart van een Roma-vereniging.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw effectief verblijf in Kosovo Polje de laatste jaren kan afgeleid worden. Zo kon u geen enkel Kosovaars (overtuigend) (identiteits)document, zoals een identiteitskaart, neerleggen van voor juni 2010 (CGVS, p. 7). U had geen UNMIK- of Kosovaarse identiteitskaart omdat u bang was en dacht dat de Albanezen u die toch niet zouden geven (CGVS, p. 9). Naast het feit dat jullie er blijkbaar wel in slaagden om andere identiteitsdocumenten te verkrijgen (cf. infra: geboorteakte en nationaliteitsbewijs), zijn deze verklaringen evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat de Kosovaarse overheid stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. In Kosovo Polje kunnen de RAE éénmaal per week terecht bij de NGO 'Civil Rights Program – Kosovo' (CRP/K), die een bureau heeft in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu' en nauw samenwerkt met het UNHCR voor de implementatie van bovengenoemd actieplan. Uit die informatie blijkt tevens dat in Kosovo Polje ook Roma werken op de Dienst Burgerlijke Stand. Dat u ondanks deze concrete maatregelen niet over een Kosovaarse identiteitskaart beschikt, werpt dan ook ernstige twijfels op over uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo sinds het einde van de oorlog in 1999. U legde weliswaar een aantal andere Kosovaarse identiteitsdocumenten, i.e. uw geboorteakte, uw nationaliteitsbewijs en het attest d.d. 4 juni 2010, neer, maar u erkende dat u deze uit schrik niet zelf afhaalde en dat het uw ouders waren die deze voor u afhaalden (CGVS, p. 7). Opmerkelijk is overigens dat, hoewel u op 3 augustus 1977 het levenslicht zag, u pas op 3 juni 2010, i.e. de dag waarop de geboorteakte afgehaald werd, in Podujevë geregistreerd werd en dat uw echtgenote geen enkel overtuigend recent (i.e. van na 1999) Kosovaars identiteitsdocument kon neerleggen. Bijgevolg kunnen de door u en uw echtgenote neergelegde identiteitsdocumenten niet als overtuigende bewijsstukken van uw effectief verblijf in Kosovo weerhouden worden.

Dat aan uw recent verblijf in Kosovo Polje ernstig getwijfeld kan worden blijkt overigens tevens uit uw bewering dat er in Kosovo nog steeds gestreden wordt en er nog steeds een oorlog woedt: Albanezen en Serviërs – sommigen in uniform – moorden er elkaar uit en er werd geschoten (CGVS, p. 5-6, p. 10-11). Sinds juni 1999 is Kosovo echter de facto onafhankelijk en werd er, op een opflakking in maart 2004 na, niet meer gevochten. U kon verder geen enkel dorp in de omgeving van Kosovo Polje opnoemen. Dit is echter hoogst merkwaardig, omdat u beweerde er altijd tot aan uw vertrek naar België gewoond te hebben (CGVS, p. 3). Geconfronteerd met de naam F. G., bleek die naam u volledig onbekend te zijn (CGVS, p. 13) en ook de organisatie Fidan Lahu, nochtans een organisatie die een centrale plaats inneemt in het dagdagelijkse leven van de Roma in Kosovo Polje, kende u niet (CGVS, p. 13). Dat aan uw effectief verblijf in Kosovo sinds de oorlog in Kosovo slechts weinig geloof kan gehecht worden, wordt ten slotte bijkomend bevestigd door het feit dat u een (Servische) ontheemdenkaart neerlegde, waaruit blijkt dat u op 5 februari 1999 Kosovo verliet en dat u op 20

juni 2005 in Servië als vluchteling geregistreerd werd. Uw verklaring dat uw moeder die kaart is gaan afhalen en dat jullie zelf nooit naar Servië geweest zijn, is in het licht van bovengemaakte vaststellingen bijzonder weinig aannemelijk (CGVS, p. 6, p. 10).

Daar u uw effectief verblijf in de voorbije jaren in Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft, komt eveneens de geloofwaardigheid van uw beweringen dat er in Kosovo nog steeds oorlog is, dat jullie voortdurend met stenen werden bekogeld en dat u en uw echtgenote door Albanezen werden aangevallen (waardoor uw echtgenote ondermeer gewond raakte aan haar teen en waardoor ze zelfs eens een miskraam kreeg) op de helling te staan (CGVS, p. 5-6, p. 10-15; CGVS echtgenote, p. 7; CGVS-vragenlijst echtgenote, vraag. 3.5). Dat er aan deze verklaringen slechts weinig geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit de reeds geciteerde informatie van het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt ondermeer dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken tevens zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten, waaronder Kosovo Polje, kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Dat u niet naar buiten durfde te komen om uw documenten aan te vragen (CGVS, p.7-8), is in het licht van deze informatie geenszins aannemelijk.

Zelfs al zou er geloof kunnen gehecht worden aan uw problemen, quod non, dan nog heeft u geen elementen of feiten aangehaald die aantonen dat u geen of onvoldoende beroep kon of bij terugkeer zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de Kosovaarse autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou moeten koesteren of dat er voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u alle incidenten aangaf bij de politie en dat ze hierop extra controles uitvoerden, waardoor het geweld en de pesterijen – weliswaar voor korte tijd – ophielden (CGVS, p. 11-14). Ook KFOR trad op toen ze op de hoogte gebracht werden (CGVS, p. 13). Bovendien blijkt ook uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden **als toereikend wordt beoordeeld**. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk **dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR**, dit in tegenstelling tot uw bewering dat bij de politie en/of KFOR klacht indienen niets uithaalt (CGVS, p. 11-12). Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten bovendien dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2010 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief

onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op het feit dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen – zoals hierboven reeds bleek – ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen hoogstens uw identiteit, uw nationaliteit en uw etnische origine. Uw attest ter staving van uw woonplaats bevestigt uw adres in Kosovo Polje sinds juni 2010. Deze documenten doen echter geenszins afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen aangaande uw verblijf in Kosovo Polje sinds de oorlog.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing van A. M. (hierna verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Obilic en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot, A. R. (O.V. 6.659.868), aanhaalde. Nadat u traditioneel met hem getrouwd was, verhuisde u naar Kosovo Polje. Serviërs en Albanezen vermoordden er elkaar, sloegen jullie en gooiden met stenen naar jullie. Zo drongen Albanezen ongeveer vier jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal uw huis binnen. U

probeerde te vluchten, maar ze sloegen u op uw voet waardoor u gewond raakte aan uw teen. Op 22 juli 2010 vroegen jullie in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw vervallen Joegoslavisch paspoort neer, uitgereikt in Pristina op 13 augustus 1996; uw ontheemdenkaart, d.d. 20 juni 2005 waaruit blijkt dat u op 5 februari 1999 Kosovo verliet; uw geboorteakte, uitgereikt in Obilic op 26 januari 1999 en uw lidkaart van een Roma-vereniging.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, A. R.. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd: (...)

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Joegoslavisch paspoort, uw geboorteakte en uw lidkaart van een Romavereniging bevestigen hoogstens uw identiteit, uw etnische origine en uw nationaliteit, maar ze doen geen afbreuk aan bovengemaakte vaststellingen aangaande uw effectief verblijf in Kosovo Polje sinds de oorlog. De door u neergelegde ontheemdenkaart toont - in tegenstelling tot uw bewering nooit in Servië geweest te zijn (CGVS, p. 3) - veeleer aan dat u op 5 februari 1999 Kosovo verliet en dat u toen naar Servië trok.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekende partijen roepen als “Enig middel” de “Schending van (artikel 52 en) 48/3 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” in.

3.2. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het middel juridische grondslag mist. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om de verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekers beweren Kosovo te hebben ontvlucht omdat zij er *“het risico [lopen] op discriminatie op grond van zijn etnische afkomst”*.

4.2. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoekers tonen hun identiteit en nationaliteit niet aan.

4.3. De commissaris-generaal verwijt verzoekers terecht geen overtuigende Kosovaarse identiteitsdocumenten neer te leggen. Verzoeker voert aan dat hij *“geeft een plausibele verklaring waarom hij pas recent in het bezit is gekomen van een Kosovaarse identiteitskaart”* en argumenteert dat hij *“Net omwille van het feit dat hij zich onveilig voelde, heeft hij het nooit eerder aangedurfd om deze aan te vragen”*. De Raad stelt echter vast dat verzoeker bij het verzoekschrift vooralsnog geen identiteitskaart toevoegt noch ter terechtzitting neerlegt terwijl verzoekers verklaringen over administratieve moeilijkheden geenszins geobjectiveerd worden en overigens strijdig zijn met de objectieve informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt dat de Kosovaarse autoriteiten de Roma willen integreren in de samenleving, en de Roma kosteloos geregistreerd kunnen worden en documenten uitgereikt krijgen.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers enkel op eenvoudige wijze te vervalsen fotokopieën van identiteitsdocumenten neerleggen (verzoeker een geboorteakte, een ontheemdenkaart, een wooncertificaat, een nationaliteitsbewijs, en een partijkaart en verzoekster een geboorteakte, een ontheemdenkaart, een oud Joegoslavisch paspoort en een partijkaart). De bewijswaarde van deze documenten is niet enkel hierdoor beperkt maar verder aangetast doordat de geboorteakten, de partijkaarten en verzoekers nationaliteitsbewijs en wooncertificaat niet door verzoekers werden aangevraagd en ze niet in het minst toelichten hoe hun moeder zonder meer identiteitsdocumenten in hun naam kon verkrijgen. Terwijl verzoeker te *“bang”* was om zelf naar de administratie te stappen was zijn moeder niet bevreesd en kreeg ze -althans volgens verzoekers- probleemloos stukken uitgereikt die hen betroffen *“Ik weet niet hoe dat ze zijn gegaan, ze wilden ons een gunst doen, zoals wij ons kinderen willen beschermen en zij ook”* (gehoorverslag CGVS, verzoeker, p.7). Voorts zijn de stukken inhoudelijk gebrekkig en kan hieruit niet blijken dat ze afkomstig zijn van een administratieve dienst. Immers zowel verzoekers geboorteakte, het nationaliteitsbewijs en het wooncertificaat bevat geen identificatienummer. Verzoekers bewering *“Die mensen van de rijksregisternummers hebben dat er niet opgeschreven”* omdat *“ze ons haatten”* wordt niet aangetoond, is wederom in strijd met objectieve informatie toegevoegd aan het dossier en kan hoe dan ook niet overtuigen nu de Raad niet inziet waarom deze diensten dan toch de moeite deden om de stukken op te maken. Wat de geboorteakte van verzoekster betreft stelt de Raad vast dat dit stuk niet vertaald werd zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van dit stuk. Hoe dan ook wordt de geloofwaardigheid van dit stuk ondermijnd nu verzoekster niet weet of ze dit stuk zelf heeft afgehaald of dat haar schoonmoeder dit deed. Derhalve houdt enkel het vervallen paspoort van verzoekster een begin van identiteitbewijs in en waaruit blijkt dat zij geboren is in 1980 in Pristina en in 1996 een paspoort uitgereikt kreeg toen zij in Obilic, in het huidige Kosovo, woonde. Verzoekster is toen gehuwd en toont niet aan waar ze na haar huwelijk woonde. Dit klemt te meer nu verzoekers ontheemdenkaarten van 20 juni 2005 uit Servië voorleggen en volgens dewelke verzoekers Kosovo op 5 februari 1999 zouden verlaten hebben. Verzoekers verklaarden echter dat zij nooit in Servië geweest zijn en dat deze stukken werden uitgereikt aan verzoekers moeder. Verzoekers tonen niet aan wat het nut is van dergelijke valse Servische ontheemdenkaarten noch waarom ze de nummers links onderaan op de kaarten op amateuristische wijze onzichtbaar maakten. Dat verzoekers hun voorgehouden nationaliteit onvoldoende aantonen klemt temeer nu uit hun verklaringen evenmin kan blijken dat zij in Kosovo verbleven hebben voor hun komst naar België. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers geen enkel besef hebben van de leefomstandigheden in Kosovo en er zelfs verkeerdelijk vanuit gingen dat het land nog steeds in oorlog is. Dat verzoekers elf jaar na het

beëindigen van de oorlog hiervan niet op de hoogte zijn is dermate wereldvreemd dat dit op zich reeds aantoonde dat verzoekers niet in Kosovo woonden. De blote bewering *“dat er wel degelijk nog steeds sporadisch onlusten voorkomen in Kosovo”* en *“Het is dus perfect aannemelijk dat dit voor verzoekers, als romazigeuner kan overkomen alsof er daadwerkelijk nog echt gestreden wordt”* wordt niet geobjectiveerd en bovendien ziet de Raad niet in hoe verzoekers dan wel wereldwijd genoeg waren om hun reis naar België te organiseren, asiel aan te vragen en hiervoor frauduleuze documenten te laten fabriceren. Dat verzoeker geen dorpen uit zijn regio kon noemen en niet bekend was met belangrijke organisaties die centraal staan in het dagelijkse leven van de Roma in Kosovo haalt hun beweerd verblijf in Kosovo verder onderuit. Aldus tonen verzoekers hun nationaliteit niet aan en kan bezwaarlijk overtuigen dat ze Kosovo in 2010 hebben ontvlucht voor het oorlogsgeweld en omdat ze belaagd werden door Serviërs en Albanese.

4.5. Waar de verzoekende partijen argumenteren dat *“Het begrip “nationaliteit” is ruimer dan staatsburgerschap, maar omvat het behoren tot een groep die zich identificeert door taal, cultuur, etnie, of geografische/politieke oorsprong”* gaan zij eraan voorbij dat de bewijslast principieel op de kandidaatvluchteling rust, en het bewijs van identiteit, alsook de nationaliteit een essentieel element uitmaakt in iedere procedure. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoekers benevens het voorleggen van verzoeksters vervallen Joegoslavische paspoort slechts frauduleuze documenten neerleggen en ongerijmde verklaringen afleggen.

4.6. Hoe dan ook, zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoekers beweerde Kosovaarse nationaliteit -quod non-, dan nog maken verzoekers niet aannemelijk louter omwille van hun Roma-etnie nood te hebben aan internationale bescherming. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de situatie in Kosovo positief evolueert en de Roma er de bescherming kunnen invoeren van de Kosovaarse overheid. De verzoekende partijen voegen aan de verzoekschriften allerhande algemene informatie toe en menen dat hieruit *“blijkt onomstotelijk en op objectieve wijze dat het voor romazigeuners nog steeds verre van evident is om een normaal even te leiden in Kosovo. Er mogen dan al wel stappen gezet zijn in de goede richting, er is nog lang geen veilig klimaat gecreëerd voor de romazigeuners in Kosovo. Ook blijkt dat zij nog niet op voldoende performante wijze kunnen steunen op bescherming / hulp van de lokale autoriteiten. Dit staat deels in contrast met de informatie waar het CGVS zich klaarblijkelijk op beroept en dewelke van het CGVS zelf afkomstig is.”* De verzoekende partijen vergenoegen zich met het neerleggen van rapporten zonder te concretiseren waar deze de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier zouden weerleggen. De Raad stelt vast dat zowel uit de informatie aangevoerd door de verzoekende partijen als diegene waar de commissaris-generaal zich op beroept blijkt, dat de algemene situatie in Kosovo na de beëindiging van de oorlog en het ontstaan van een zelfstandige staat Kosovo, positief evolueert en dat indien de Roma's het sociaal-economisch moeilijk kunnen hebben, mogelijks nog het slachtoffer kunnen worden van bepaalde vormen van discriminatie, en wantrouwig kunnen zijn tegenover de politie, en er nog steeds incidenten kunnen plaatsvinden, dit geenszins een systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag betreft, noch leidt tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. De verzoekende partijen hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De verzoekende partijen beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en beperkten zich ertoe te stellen voor *“zover dit element op zich geen voldoende reden zou zijn om erkend te worden als asielzoeker, vormt het zeker een voldoende reden om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen”*. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 65 540 / IV en RvV 65 544 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK